

Inhoud

Inleiding 9

- 1 Een spijtbetuiging 14
- 2 Met je neus op de pijnlijke feiten 24
- 3 Dit stuit me echt tegen de borst 38
- 4 De langste dag 47
- 5 *New balls, please* 52
- 6 De gelijkmaker 64
- 7 'Red Ferris' 73
- 8 De geen-kinderenclausule 81
- 9 Het wetenschappelijke praatje 90
- 10 Hoe ik eraan toe ben 100
- 11 'Als je haar maar goed zit' 111
- 12 Weer in therapie 121
- 13 Krijg ik hier een dikke kont in? 129
- 14 Mijn *Super Sweet* negenentwintigste verjaardag 139
- 15 De terugkeer van 'old red eyes' 146
- 16 Je kunt op me rekenen 156
- 17 De verlossing is nabij 165
- 18 Trek de stop er maar uit 174
- 19 Er is iets veranderd 182
- 20 De *Lonely Hearts Club* 190

- 21 Wat nu weer... 199
- 22 Ik heb mijn hoofd laten nakijken 206
- 23 *To boldly go...* 218
- 24 Vlucht naar het platteland 226
- 25 De pruik is passé 234
- 26 Krijg nou tietten! 244
- 27 Afkicken 254
- 28 Op het einde 263
- 29 Reconstructie 276
- 30 Hoe oud ben ik ook alweer? 285
- 31 De puntjes op de i 292
- 32 Een passende look 305
- 33 Seizoenswisseling 316
- 34 Gefeliciteerd 330
- 35 Je beste beentje voor 340

Dankwoord 348

Inleiding

Op mijn lange lijst van 'dingen die ik voor mijn dertigste wil doen' (het noorderlicht zien, zwanger worden, een boek schrijven, zes kilo afvallen, een paar Christian Louboutins hebben) stond niet: borstkanker overwinnen. Maar ja, het balletje rolt nu eenmaal zoals het rolt.

Wat er vooral zo klote was, was niet zozeer dat ik zo'n zware taak aan mijn lijstje moest toevoegen, als wel de buitengewoon beroerde timing, omdat hij me mijn laatste paar kostbare jaren als twintiger afnam. Er stond me nog zo veel belangrijks te doen: middagjes winkelen, een wonderbra dragen, romantische weekendjes weg en stomdronken etentjes met vrienden (niet dat dat slim was met die paar pondjes die eraf moesten). Hoewel ik er dus niet omheen kon dat die Klotezooi (zoals ik het ben gaan noemen) een tijdje op de eerste plaats zou komen, had ik me vast voorgenomen om al die leuke dingen weer terug te krijgen. Ik zou me echt niet meer dan alleen mijn haar laten afnemen. (En laten we wel wezen, dat was al kut genoeg.)

Ik ben er altijd van uitgegaan dat wat het ook is, je het maar beter kunt weten. (De waarheid komt misschien hard aan, maar het is toch altijd fijner als je weet dat er iets niet helemaal klopt, zoals wanneer je shirt half in je onderbroek zit

gepropt?) Ik ben evenmin op mijn mondje gevallen. En zo begon ik dus een blog: *Alright Tit*, waarop ik een dagboek bijhield van mijn kankerervaringen. Schrijvend de strijd aangaan bleek een goede strategie: mijn vrienden en familie bleven zo niet alleen op de hoogte van alles wat Kylie (of de Moedige Kylie, want dat is haar volledige naam) ze nooit rechtstreeks zou vertellen, maar het was tegelijkertijd een louterende ervaring waardoor ik niet op de divan van de therapeut belandde (nou ja, niet al te lang althans).

Ik pretendeer niet de enige twintiger te zijn die ooit de diagnose borstkanker heeft gekregen. Waarschijnlijk ben ik gewoon degene met de grootste bek. Maar iedereen heeft een strategie nodig en die van mij was om al schrijvend door deze Klotezooi zien te komen (en er met een fierdere tred in een prachtig paar Louboutins weer uit te komen).

Carrie Bradshaw viel bij Dior, ik bij Debenhams. Het was mei 2008 en het was spectaculair. De combinatie van oncomfortabele hakken, een spekgladde vloer en een op hol geslagen hoofd vanwege een cocktailjurkje en voilà: *boink*. Met je armen voor je met je voortanden op de vloertegels smakken, terwijl je borstkas en knieën je val breken en je benen in de lucht spartelen als die van een peuter met een driftbui: het was theateraal, overdreven, een perfecte score. En het was doorslaggevend moment nummer één wat betreft de ontdekking dat ik me in stadium III van borstkanker bevond.

Veelbetekenend moment nummer twee kwam een maand later, toen mijn man en ik aan het nep-ruziën waren. Van buitenaf zou je denken dat we een in Londen wonend stel zijn met een solide hypotheek en een cafetière, dat hun airmiles-saldo goed in de gaten houdt. Achter gesloten deuren tekenen

we echter dingen op elkaars voorhoofd, houden we luidruchtige karaokes van Beatles-liedjes en kietelen we elkaar tot we bijna stikken van het lachen. Terwijl ik probeerde terug te vechten maar ondertussen langzaam al het gevoel in mijn zenuwtoppen kwijtraakte en ook nog een volle blaas onder controle moest zien te houden, wilde ik wat tijd winnen door een ‘vergeet niet dat ik nog steeds last heb van die val van laatst’ toe te voegen aan het ‘ik ben een meisje dus je moet me wel matsen’ dat ik al had ingezet. Maar als je getrouwd bent met de meest competitief ingestelde man die er bestaat, heeft dat soort zielige smoesjes weinig effect en dus maakte hij zich op om me de genadeslag toe te dienen. Hij pinde mijn armen achter mijn rug vast en strekte zijn andere hand al naar mijn bij Debenhams geblleseerde linkertiet uit. Toen P. om een time-out vroeg omdat de speelse tietengraai me meer pijn had gedaan dan zou moeten en hij wat meer dan zijn gebruikelijke handvol had gevoeld, wist ik dat er iets mis was. (P. gooit nooit als eerste de handdoek in de ring.) En dat was dan ook exact het moment dat de lol eraf was en mijn kankerreis begon.

Aangezien ik een hekel heb aan het woord ‘reis’ in combinatie met kanker is dat eigenlijk een wat rare woordkeus. Reis impliceert een aangenaam uitje naar het strand, het begin van een *magical mystery tour*, of een ingrijpende belevenis waardoor je tot een belangrijk inzicht bent gekomen. Maar kanker is geen reis. Kanker is een atoombom die pats-boem midden in je prachtige wereldje belandt – en in dit geval verdomme ook nog eens zonder waarschuwing vooraf. Daar is niets bevrijdends, feestelijks of verlichtends aan.

De diagnose ‘je hebt kanker’ is alsof je te horen krijgt dat je over een kwartier eindexamen moet doen in een taal waarin je nog nooit les hebt gehad. (*Parlez-vous chemo?*) Je loopt

de wachtkamer binnen in de veronderstelling dat je nooit meer hoeft te blokken en loopt daas naar buiten met allemaal ontstellend noodzakelijke terminologie die jou net zo vreemd voorkomt als sneeuw een inwoner van Fiji. De bijgaande informatie is behoedzaam verwoord en heerlijk vrijblijvend ('je zou kunnen merken dat...', 'de mogelijkheid bestaat dat...', 'je kunt tot de ontdekking komen dat...', 'als je voelt dat...') op een mierzoete 'hé, het valt allemaal wel mee'-toon, als een flinterdun gordijntje dat een loeigrote olifant moet zien te verhullen.

Ik wil helemaal niet horen dat haaruitval betekent dat ik 's ochtends langer in bed kan blijven liggen doordat ik het niet hoeft te föhnen, of dat het kopen van een scala aan pruiken me de kans biedt om verschillende persoonlijkheden uit te proberen in de echtelijke sponde (en die heb ik beide uit een 'opbeurende verzameling citaten' van vrouwen die borstkanker hebben overleefd). Ik wil ook helemaal niemand die indruk geven, want het is onverantwoordelijk en eerlijk gezegd ook volslagen lulkoek. Zelfs voor ik een van die dingen waar die ervaringsdeskundigen het over hadden zelf had ervaren, wist ik al dat het niet zo zou zijn. Ik zou er alle ochtenden van uitslapen voor over hebben gehad om mijn weelderige lokken te kunnen behouden. En die chemo heeft niet alleen een desastreus effect op je seksleven, maar de behandeling van borstkanker doet ook niet bepaald wonderen voor je zelfbeeld. (Ik kan me niet herinneren dat ik ooit een twintiger met een kaal hoofd en één borst heb gezien in FHM's lijst van de honderd meest sexy vrouwen.)

Dus loop naar de pomp met die clichématige, domweg stompzinnige kankerspitsvondigheden ('denk aan al het geld/alle tijd/inzet die je kunt besparen op mascara/je kapsel/het ontharen van je benen') in al die mierzoete, waarheid

verhullende 'informatie'-folders en oprechte, levensverbeterende zelfhulpboeken. Het wordt tijd dat iemand eens vertelt hoe het écht is.

En dat is dus precies wat ik heb gedaan.

Een spijtbetuiging

Juni 2008

Vanwege een gebrek aan fatsoenlijk gespreksmateriaal en enigszins merkwaardige voorkeuren vervielen mijn eerste (ongeschikte) vriendje en ik in de gewoonte dat we amper praatten en elkaar in plaats daarvan als onderzoeksmateriaal gebruikten. Het voelde niet altijd prettig en we deden het niet altijd goed, maar we waren vijftien en wilden dolgraag indruk maken op onze klasgenootjes. Op een iets te enthousiaste middag in een verder leeg huis liep ik op de een of andere manier een pijnlijke rechtertepel op. Hoe? God mag het weten. Maar in de weken daarna was het even afgelopen met al het geëxperimenteer, totdat het litteken op mijn tiet was geheeld en mijn ongeschikte vriendje iemand anders had gevonden om mee te experimenteren.

Dertien jaar later wijt ik het feit dat mijn rechtertiet mijn minst favoriete is nog steeds aan dat voorval. Niet met een straatlengte, hoor – qua tieten ben ik altijd tevreden geweest met wat me is toebedeeld en er ook altijd van uitgegaan dat de paar mensen die ze hebben mogen aanschouwen daar verrotte blij mee mogen zijn – maar zo heeft iedereen toch zijn eigen favotieten?

En dus wil ik vandaag mijn excuses aanbieden aan mijn

rechterborst. Allereerst dat ik het net over 'borst' had. 'Borst' is gewoon een van die woorden waar ik zonder dat te kunnen uitleggen van gruwel, vandaar die aanhalingstekens. Maar ik wil mijn excuses vooral aan mijn rechtertiet aanbieden (ja, dat klinkt al veel beter) omdat ik altijd de voorkeur heb gegeven aan mijn linker, terwijl die nota bene kanker kreeg.

Is het te laat om van zijde te wisselen?

'Nog een gin-tonic, Lis?'

Ik had op het terras van onze lievelingskroeg in Londen met wat vrienden afgesproken voor een pilsje (dat betekent dus gewoon: drie uur zuipen op een lege maag). Het was zo'n verrukkelijke avond die je maar eens per jaar meemaakt, als het weer goed genoeg is om je leggings en laarzen te verwisselen voor blote benen en sandalen met sleehakken. Ik zat goed in mijn vel en droeg mijn eerste zomerjurkje van het seizoen, had mijn stelten ingesmeerd met een verdacht uitzierend nepbruin goedje en mijn pas uitgegroeide pony in een soort zijwaartse scheiding weten te krijgen, zodat je denkt dat je er als een soort Jessica Rabbit uitziet (maar eerlijk gezegd lijkt het eerder alsof je maar één oog hebt).

'Nee, doe maar niet,' antwoordde ik aan een jury van ontstelde blikken. 'Nee, echt niet. Ik moet morgenochtend naar de dokter. Ik heb een cyste in mijn tiet die niet te genieten is.' Om de een of andere reden wees ik daarbij naar de gewraakte tiet; één gin-tonic te veel en ik voelde al de neiging mijn vrienden anatomieles te gaan geven. Niemand leek er ook maar in het minst om te malen. Ik evenmin. Want een knobbeltje in je borst op mijn leeftijd is toch uiteraard een cyste? En bovendien zat het me meer dwars dat ik door die vroege

afpraak nu al voor de laatste ronde moest aftaaien. ‘We praten na mijn vakantie wel verder bij, oké? Als ik met een echt bruin kleurtje kan pronken,’ zei ik terwijl ik een gevlekt oranje been op de grond zette, mijn tas over mijn schouder zwiepte en naar de dichtstbijzijnde beschikbare taxi toog.

Zelfs mijn huisarts was verre van bezorgd. ‘Ik weet zeker dat het een cyste is,’ zei ze. ‘En die is weg tegen de tijd dat je terug bent van vakantie.’ P. en ik waren al maanden bezig met het plannen van deze reis: eerst naar LA, waar Ant woont – een van mijn beste vriendinnen – en dan door naar Mexico voor de wat betere ontspanning in de vorm van Corona’s zuipen, zon aanbidden en nacho’s schransen. Stiekem gingen we er allebei ook van uit dat we daar op zwangerschapsgoud zouden stuiten. (Na twee miskramen in een halfjaar was het maken van een baby zo langzamerhand best een obsessie geworden.) We waren dan ook geen van beiden bereid om ons zonovergoten neukschema te laten vergallen door een irritante cyste in mijn donder (o nee, tiet).

Maar na een week waarin mijn bikini niet lekker zat en ik P’s hand telkens bij mijn linkertiet moest wegslaan, begon dat knobbeltje me wel degelijk dwars te zitten. Het werd steeds harder, deed pijn als je het aanraakte en stond eerlijk gezegd ook verre van flatteus bij mijn zomerjurkjes met spaghetti-bandjes. Ik zei er iets over tegen Ant.

‘Kun je ’m heen en weer bewegen?’ vroeg ze terwijl we op Venice Boardwalk aan onze *frozen yoghurt* likten. Ik stak mijn hand onder mijn shirtje, ervan uitgaande dat met Muscle Beach recht voor ons niemand acht zou slaan op een bleek Brits meisje dat zit te frunniken aan haar linkertiet.

‘Eh, ja, ik geloof het wel.’ Ik vroeg me ondertussen af of het knobbeltje door te veel geprik en gepor zou kunnen ontploffen, net zoals een shampooefles op grote hoogte.

‘Dan is het een cyste,’ drukte ze me op het hart. ‘Laat ze er nog maar eens naar kijken als je terug bent en ik wil wedden dat ze het dan meteen kunnen weghalen.’

Dat deed ik dan ook, zij het niet meteen. Want terwijl we in Mexico zaten vernamen we het nieuws waar ik sinds het overlijden van mijn lieve oma vorig jaar al bang voor was: dat mijn opa zich bij haar had gevoegd. Het is extra onwerkelijk om zo’n telefoontje te krijgen terwijl je in de brandende ochtendzon op een balkon met uitzicht over zee staat. Je ouders leggen je uit wat er is gebeurd, weten uiteindelijk niets meer te zeggen en proberen dan een geforceerd praatje met je te beginnen in de trant van ‘heb je het fijn?’ en ‘is het lekker weer?’ terwijl jij op beide vragen het antwoord schuldig moet blijven. Ik had het liefst het eerste het beste vliegtuig naar huis genomen, maar daar wilde niemand iets van weten. We zouden toch over een paar dagen terugvliegen en aangezien iedereen dit al maanden had zien aankomen, kon ik ook niet veel zinnigs uitrichten. En dus bracht ik de rest van de vakantie snikkend in de zonneschijn door tot ik weer voet op eigen bodem zette, waar ik vervolgens in de miezerregen verder jankte. Er moest een begrafenis worden geregeld en bijgewoond, er was een duizendtal geweldige verhalen dat opgerakeld moest worden over opa’s dagen als de chagrijnigste cricketscheidsrechter van heel Derbyshire (oftewel de *Grumpire*), dus die cyste moest maar even wachten. Niet dat ik me er trouwens zorgen over maakte. Als er onheil op mijn pad had gelegen, dan was dat toch zeker mijn opa’s overlijden geweest.

Een week na zijn begrafenis was ik eindelijk in de gelegenheid om nog een keer naar dat knobbeltje te laten kijken. Ik ging terug naar de huisarts en probeerde haar wijs te maken dat als het geen cyste was, dan toch zeker de eerste tekenen van een zwangerschap. (Aangezien ik al twee keer met jong

was geschopt, wist ik dat hormonen rechtstreeks naar mijn boezem schoten.) ‘Misschien heb je wel gelijk,’ zei ze terwijl ze over haar bijna op knappen staande bolle buik streek. ‘Maar ik wil je toch doorverwijzen voor een dikkenaaldbiopsie, gewoon voor de zekerheid.’

En toen stond alles stil. Ofwel ik bevond me opeens in een aflevering van *Heroes*, met Hiro Nakamura-achtige krachten om de tijd te laten stilstaan, of mijn huisarts had zojuist het woord ‘biopsie’ laten vallen.

‘Sorry, maar eh... biopsie?’ stotterde ik, nog zonder beha en rechtop gezeten op de onderzoekstafel. Ze gebaarde dat ik me kon aankleden en drukte me op het hart dat het gezien mijn leeftijd (28) en het feit dat er geen enkele kanker in mijn familie voorkwam, niet iets was om wakker van te liggen. Zelfs de acht weken wachttijd die de verzekering rekende voor een dikkenaaldbiopsie (dat is standaard voor ‘lage risicogevallen’), baarde haar geen zorgen. Maar de toevoeging van het woord ‘biopsie’ aan mijn toch al natuurlijke geneigdheid om nachten wakker te liggen, zelfs na iets onbeduidends als een late aflevering van *24*, betekende dat twee maanden in mijn ogen een eeuwigheid leek en dus vroeg ik of ze me naar een privéarts kon doorverwijzen. En zo werden acht weken dus opeens 48 uur.

P. was met me meegekomen naar deze tweede afspraak – misschien eerder omdat hij dan wat vroeger van zijn werk weg kon dan uit oprechte bezorgdheid – en we namen het ervan en genoten van de namiddagzon terwijl de rest van de Londense forensenbevolking zich naar huis spoedde. Zo nipten we ogenschijnlijk achteloos aan onze shandy’s, gezeten op een bankje voor de kroeg bij ons om de hoek, en deden alsof die biopsie dat weekend niets te betekenen had. P. moet eenmaal per jaar op zaterdag werken en dat was natuurlijk juist

dit komend weekend. ‘Maakt niet uit,’ zei ik. ‘Het is toch alleen maar even erin en eruit met die naald. Ze kunnen toch nog niets zeggen.’

Ik belde mijn ouders terwijl P. naar binnen ging voor een tweede drankje. ‘Nou, ze stuurt me door voor een naaldbiopsie aanstaande zaterdag,’ zei ik luchtig, wat met een onkarakteristieke stilte beantwoord werd.

‘O,’ zei mijn moeder na een tijdje. ‘Eh, oké dan. Ik begrijp het. Hoe ga je erheen?’

‘Ik heb de auto omdat P. moet werken, dus ik rijd er wel gewoon naartoe.’ Ik merkte de bezorgdheid in haar stem wel op maar stond er niet bij stil, want mijn moeder is al ongerust als ik tegen haar zeg dat ik straks de straat ga oversteken, de nachtbus ga nemen of met een vriendin heb afgesproken in een café.

Ik hoorde mijn vader zich er op de achtergrond mee bemoeien: ‘Zeg maar dat we morgenavond even langskomen. Zeg maar dat we er, als ze ons nodig heeft, morgenochtend al kunnen zijn.’ Mijn moeder herhaalde zijn woorden.

‘Nee, dat hoeft echt niet. Het zal allemaal wel loslopen,’ drong ik aan. ‘Maak je nou maar geen zorgen.’

Ik vertelde P. hoe mijn moeder had geklonken. ‘Ach, jouw moeder is van nature een piekeraar,’ zei hij. ‘Kijk nou zelf, je maakt het prima. Het zal allemaal wel loslopen.’

Die zaterdag liep het echter helemaal niet los, maar niet direct vanwege die biopsie. De ochtend was begonnen met een van de twee dingen waar P. en ik weleens ruzie over hebben (de andere reden is namelijk onze standaard *Paul versus John Beatles Battle*). Nee, hij was om drie uur ’s ochtends lazarus binnen komen zetten, wat op zich geen probleem zou zijn geweest, ware het niet dat hij had gezegd dat hij al om halftwaalf thuis zou zijn en zijn smartphone in een urinoir had laten

vallen. Aangezien ik de dag toch al in een halve stuipligging was begonnen, gaf ik hem dus de wind van voren omdat hij er de oorzaak van was dat ik mezelf had zitten opvreten als een stiknerveuze moeder die op haar puberzoon zit te wachten tot hij van zijn eerste avondje uit terugkomt. Na van een ijskoude kermis te zijn thuisgekomen, vertrok hij dus naar zijn werk, terwijl ik heel erg pissig naar het ziekenhuis reed.

Ik werd in de piepkleine onderzoeksruijnte ontvangen met de inmiddels standaard geworden geruststellende riedel – er werd wederom gewezen op mijn leeftijd en gebrek aan kanker in de familie – terwijl de elegant geklede specialist een naald in mijn tiet stak. Hij noteerde zijn nummer op een visitekaartje. ‘Ik weet vrijwel zeker dat ik de uitslag dinsdag al binnen heb. Bel mijn secretaresse maar voor een afspraak zodat we je die middag nog ergens in kunnen passen,’ zei hij. Hoe schokkend het ook was dat ik de uitslag zo snel zou horen, ging ik er op dat moment nog van uit dat dat sowieso beter was dan twee maanden chagrijnig op mijn nagels te moeten bijten.

Op weg terug naar huis was ik met mijn gedachten vooral bij de komende, ongebruikelijk drukke week bij het tekst- en reclamebureau waar ik als redacteur werkte: maandag had ik de hele dag afspraken met klanten en dinsdag een persdeadline. Voor het eerst was ik blij dat ik zo veel omhanden had. Op dat moment schrok ik door een geluid echter op uit mijn dagdromen. *Plok-plok-plok*. ‘*What the...?*’ zei ik toen ik de bestuurder achter me heftige handbewegingen zag maken terwijl hij met zijn wijsvinger een paar keer dwingend omlaag wees. ‘Wat is er met jou aan de hand, eikel?’ foeterde ik in mijn achteruitkijkspiegel en ik reed iets harder de heuvel af naar de straat waar we wonen.

Het geluid hield aan. *Plok-plok-plok*. Ik wist de auto voor de deur te parkeren en terwijl ik al half uitgestapt snel de

handrem aan trok, zag ik de lekke band. ‘Kolere,’ vloekte ik net iets te hard in onze rustige buitenwijk en ik liep in één ruk door naar de voordeur, gooide mijn tas op tafel en belde P. Terwijl ik wachtte tot hij opnam, liep ik alweer naar buiten om de schade op te nemen, waarbij ik de deur hard achter me dichtsmet. En zo weerklonk er nog een schuttingwoord door onze woonwijk. ‘Kuuuutt!’ Mijn sleutels zaten nog in mijn handtas. Het buurjochie stak grinnikend zijn hoofd over het hek, stiekem nogal onder de indruk van mijn schuttingtaal. Ik liet nog wat voorbeelden daarvan achter op P’s voicemail en vroeg me vervolgens toch even af of het universum me op deze manier duidelijk probeerde te maken dat er binnenkort stront aan de knikker zou zijn.

De dagen daarna hadden P. en ik het allebei erg druk op ons werk en we deden ons best om ook thuis genoeg omhanden te hebben, waarbij we het voor de hand liggende onderwerp vermeden door op maandagavond uit eten te gaan met mijn moeder, die toevallig even in Londen was voor een congres. Zodra het gesprek op de volgende dag kwam, dreunden we alle drie als een mantra waarmee we de paniek konden verdrijven, op volautomatische wijze de geruststellende woorden van de specialist op.

‘Ik moet morgen iets eerder weg,’ zei ik dinsdag tegen mijn baas. ‘Dit weekend is er een biopsie van een knobbeltje in mijn borst gedaan en vanmiddag krijg ik de uitslag.’

Ze keek me aan in het toilet van een klant waar we onze handen stonden te wassen. ‘Maar dat is vast en zeker toch niks onrustbarends?’

Ik trok mijn neus op en schudde kortaf mijn hoofd. ‘Nee, het is vast gewoon een cyste. Woensdagochtend ben ik er weer om de drukproeven te bekijken.’

Maar dat was ik dus niet.

‘We lopen een beetje uit, maar zodra de kamer vrij is kunnen we de mammografie maken,’ zei de verpleegkundige die op haar hurken voor ons zat met haar hand losjes op mijn knie.

‘Ze raakte mijn knie aan,’ fluisterde ik tegen P. ‘Ik ken haar helemaal niet. Waar gáát dit over?’

Zelfs dat van die wachtkamer snapte ik niet echt. Ik wist niet eens dat ze me hadden ingepland voor een mammografie. P. wuifde mijn vermoedens weg. ‘Ze is vast gewoon wat handtastelijk. Zo zijn sommige verpleegkundigen,’ zei hij zonder al te veel overtuigingskracht, met zijn hoofd alweer bij zijn mobieltje terwijl hij mijn linkerhand in de zijne hield.

Er ging een uur voorbij. Mensen die lang na ons waren binnengekomen, werden bijna meteen geholpen. Ik wilde de receptioniste niet vragen wat er loos was en koos ervoor om luidkeels te poeh-poeh’en en mijn nek zo ver mogelijk uit te strekken om te kunnen zien hoe vaak de deur naar de mammografieruimte open- en dichtging. Uiteindelijk verscheen er aan het eind van de gang een andere verpleegkundige. Ze overhandigde me een ziekenhuishesje en leidde me door de deur terwijl ze me onophoudelijk met mijn afgetrapte rode schoenen complimenteerde. ‘Dat zijn schoenen waarmee je overal gezien kunt worden,’ zei ze terwijl ze voor het bijna twee meter hoge apparaat ging staan en de metalen plaat waar mijn tiet op moest rusten in gereedheid bracht.

‘O, ja, vast,’ antwoordde ik, meer bezig met de tweede en bovenste plaat die nu verdacht dicht bij mijn tiet kwam.

‘Het zal door de druk even onaangenaam zijn, maar dat duurt maar een paar seconden,’ legde ze uit, terwijl mijn adem stokte en ik niet probeerde te gillen doordat ik zag – en voelde – dat mijn tiet als een hompje klei werd platgedrukt. ‘Zulke schoenen zou ik ook wel willen,’ vervolgde ze. ‘Schoenen die je naar je werk aan kunt, maar daarna ook gewoon naar

de kroeg, zonder dat je blaren krijgt. En rood is zo'n veelzijdige kleur, hè.' Het apparaat schoof zoemend terug in zijn oorspronkelijke positie.

Hier klopt iets niet, dacht ik. Zo enthousiast word je niet van kurken sleehakken van nog geen twaalf pond. En opeens viel het kwartje van die andere verpleegkundige die mijn knie net had aangeraakt. Ze waren me aan het voorbereiden op een kankerdiagnose.

Nadat ik mijn T-shirt met een ster van lovertjes weer had aangetrokken, bracht de verpleegkundige me samen met P. naar de kamer van de specialist, terwijl ze op hoge toon en idioot spraakzaam complimentjes bleef uitdelen. Op een lichtbak aan de wand hing een scan van mijn tietten – ik stond versteld van de snelheid waarmee die daar terecht was gekomen – en ik moest ineens denken aan de keer dat ik als klein meisje bij het rolschaatsen mijn pols had gebroken. Wat vond ik het ziekenhuis toen spannend: de röntgenfoto's, het gips, en de button met 'Ik ben op de eerste hulp geweest', die ik op mijn mitella vastprikte. Door het ernstige gezicht van de specialist en de verpleegkundige naast hem wisten P. en ik echter meteen dat mijn dagen van spannende ziekenhuisbezoeken met een whiplash veroorzakende snelheid ten einde waren gekomen.

Vanachter zijn imposante bureau wees de arts naar een wazige vlek op de scan en lepelde zinnen op die ik me niet meer kan herinneren, maar die slechts op één ding konden duiden. Ik hoorde het woord 'borstkanker'. De rest was witte ruis.

Over postvakantieblues gesproken. Mijn bruine kleurtje is nog nooit zo snel verbleekt.